

Jičínská vinice

Měsíčník křesťanského společenství Jičín 7,8/2020

Poznání činí člověka domýšlivým, ale láska buduje.
1 Kor 8,1

dětský tábor 2020

VE VINICI NAJDETE:

Úvodník – Uvázlí...; Eliška V. – Kempovačka 2020; Jiří S. – Neviditelný pastor; Oznámení

Úvodník

Uvázlí...

Když po objevení Nového světa, (Ameriky) přijímali indiáni katolickou víru, vnášeli tam nový zvyk. Kouřili v kostele při bohoslužbách. A církev začala řešit kouření a šňupání tabáku. Když se jednoho jezuitu zeptali, jestli se smí při modlitbě kouřit, odpověděl, že ne. Hned ale dodal, že při kouření se modlit může.

Benedikt XIII., který si sám rád dopřál tabák, znovu zdůraznil nutnost zachovat oltář a presbytář bez tabáku, pak ale v roce 1725 zrušil trest exkomunikace za kouření ve Svatopetrské bazilice,

protože zjistil, že se věřící v průběhu mše vytrácejí ven, aby si zakouřili nebo šňupli, a dospěl k závěru, že bude lepší, pokud zůstanou uvnitř a nebudou rušit při bohoslužbě, než kdyby o její část přišli.

Katolíci potom udělali poučku, že množství látky činí z léku jed. Mě se to zdá být docela moudré. Jak říká Písmo, že vše je mi dovoleno, ale ne všechno prospívá. Všechno je dovoleno, ale ničím se nedám zotročit. Jsou lidé, kteří bojují proti kouření, jako největšímu zlu, zároveň bojují za právo na potrat a chtějí uzákonit právo na zabíjení nenarozených dětí. Musíme si dávat pozor na to, abychom neuvázli na hloupostech a nestali se svatější než Pán Bůh sám. Svatost dnešní doby vypadá tak, že dáváš papír do papíru, plast do plastu, sklo do skla, netopíš uhlím, aby se ti nekouřilo z komína. Završit to můžeš nákupem elektromobilu. Nenechávej uhlíkovou stopu, jinak

jsi špatný. Když děláš to i ono, jsi dobrý člověk, co nikomu neškodí. Když uvidíš, že se někomu v zimě kouří moc z komína, můžeš ho anonymně naprášit a vylepšit svět. Existuje na to chytrá aplikace. Národ Izraelský uváznu na reptání, protože si mysleli, že Bůh jim dopřává málo pohodlí, málo jídla, málo bezpečí. A stálo je to dožití na poušti v pustině, ze které se nedostali a kde zemřeli. Až jejich děti mohly odejít. Židé, kteří chtěli smrt Pána Ježíše, uvázli na závisti. Jak je napsáno, vydali ho ze závisti. Závisti proto, že za ním šly zástupy. Když volali „krev jeho na nás a naše děti“, vymohli si prokletí, které se jim stalo. Ananiáš a Zafira uvázli na lakomství a stálo je to život. Jsou zkrátka věci, se kterými není radno si pohrávat. Když někdo dělá něco, co se ti nelíbí, tak mám za to, že v mnoha případech se to dá překonat milostí a velkorysostí. To jistě neplatí, když manžel bude

nevěrný manželce. Když ale doma nechává pohozené prádlo a ponožky, dá se na tom uváznu, rozhádat vztah a klidně ho kvůli takové hlouposti zničit. Půjdu na barikádu a budu bojovat, ale dvakrát si rozmyslím, jestli to je věc, která za to stojí. Pán Ježíš vyzýval ke smíření a radil dohodnout se a nebo usmířit se s protivníkem svým na cestě k soudci. Uváznutí, které je připravenou ďábelskou léčkou, znamená, že se nedostaneš dál. Nedostaneš se tam, kam jsi se dostat měl a mohl. Blokuje to duchovní růst, vztahy a ničí to život. Pokud žiješ vedle člověka, který je v dobrém smyslu velkorysý, dobře se ti dýchá. Žádné hnidopišské pozorování a soudy. Myslím, že Boží pohled na nás je plný velkorysosti. Víš, že Bůh Tě vidí, ale nejsi z toho na nervy. To uváznutí popsal Pán slovy: Cedíte komára, ale velblouda polykáte.

Petr Rýgl

Kempovačka 2020

Osazenstvo:

Já, Klárka, Anežka, Adélka, Vivi, Rút, Lukáš, Benža, Dejv, Ondra D., Lukáš D., Vítek, Míša, Vojta, Jirka, Jenda, Sam

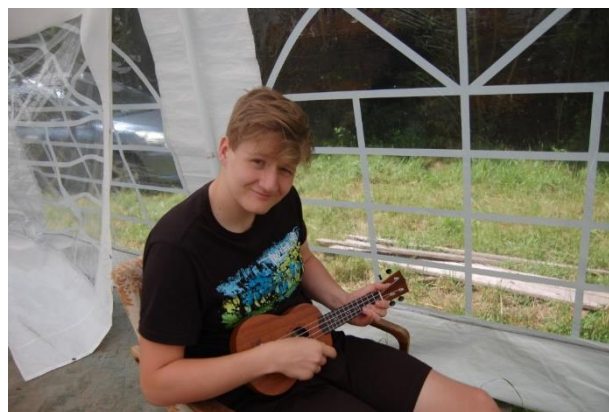
večerní hosté: Štěpán, Eliška R., Karel Havlíček, Ondra S.

Letos bylo něco jinak. Letos nás na Bradlecké nebylo devět nebo deset. Ne. Letos se dostavila celá kavalérie. Bylo to k nevíře. Nevěřili jsme vlastním očím. Ještě, že jsme věřící...

Co se však nezměnilo, byla výborná organizace Klárky, která v podstatě nesla celý tábor na svých ramenou. A tak byl po několika brigádách prostor připraven na každoroční

nájezd křesťanů. 27. v pondělí to započalo. Ohněm. Jako vždy. Modlitbou. Jako vždy.

Další změna přišla druhý den ráno. Béňa měl na starost rozcvičku a svou povinnost vzal smrtelně vážně. Bylo to poprvé, co byli všichni nastoupení včas. Možná se báli jeho výhrůžek v podobě trestného vhození do smrdutého ledového koupaliště. Dobrá práce, Béňo.

Další změna tkvěla v tom, že... a teď se podržte... nepršelo! Je to tak, jediné, co nás zalévalo, byl náš pot. Bylo vedro.

Každé ráno, hned po tom, co jsme se nadlábli, proběhl kratší program, který zahrnoval slovo z Bible,

předčítání knížky ‚Otázky křehké Michaely‘ a následná diskuze nad tématy z vybraných kapitol. Vypíchl bych tu zajímavý okamžik, kdy několik lidí vedlo dlouhou dobu poněkud bouřlivou debatu, kterou zničehonic a k překvapení všech utnul Míša Kloučkovic, který do ticha pronesl jedinou větu, která přebila všechny argumenty. Jakou větu, to si ponecháme třeba jako táborové tajemství.

Skvěle fungovaly veškeré služby a pomocníci (radostní dárci, že ano? 2. Korin. 9,7) byli stále po ruce. Jeden den dokonce vařili kluci.

Nebo bychom měli říct – Vítek Kloučkovic? Jeho zklamání ze sádkové gulášovky a z absence skutečných ingrediencí bylo ovšem znát. Zvláště, když posléze udělal

zápis do táborové kroniky, který zněl asi takto: „Vařím gulášovku z pytlíku. Mám své pochybnosti.“ Ale moc se ti povedla, Vítku.

Ve volném čase si mohl každý dělat, co ho napadlo, proč se nedělalo nic. A nedělalo se to s libostí. Z části za to jistě mohlo vedro. Několikrát jsme se ale hrdinně vypravili na volejbal. Bez sítě a poloviny písku. To nás nezastavilo. Velkou část kempování však ovládla hra Černé historky, při které jsme si lámaly hlavy celé hodiny a hodiny. Klárka si sice lámala hlavu i jiným, nemetaforickým a ne tak příjemným způsobem, ale to je zase jiný příběh. Kovová stavidla u dolního potůčku mohou vyprávět...

Za zmínku určitě stojí jedna z letošních táborových hlášek, kterou zavedla moje mamka, aniž by si toho byla vědoma. Obsah SMS, kterou mi obratem poslala na mou stížnost, že voda je v koupališti studená, se stal legendou. A sice: „To jste teda hrdinové. Co je to

studentý? Tím mě nedojmeš.“ A tak jsme se zbytek tábora navzájem „nedojímali“.

A nyní už přichází čas, abych podala výpověď o letošním výsadku. Byli jsme rozděleni na několik skupin a každá z nich prožila něco zcela jiného. Některé v noci vezl se zavázanýma očima Ondra Spáčil (nebojte, on je zavázané neměl), některé Sam, který se během toho zřejmě sám ztratil, některé Lukáš, no a poslední skupinku, která ani neměla původně nikam jít, a v které jsem byla i já, vezl Karel Havlíček. Neměla jsem tušení, do čeho se to pouštím. Opravdu ne. Autem jsme jeli dlouho, já, Vítek a Ondra D., za občasného strašidelného a zlomyslného smíchu Karla, který prudce zastavoval na každém rohu, aby různými způsoby vyzkoušel, jestli přes šátky na očích opravdu nevidíme. Jako by nám to k něčemu bylo. No a když nás konečně vyklopil a s rozloučením, které znělo téměř definitivně, zmizel v

dáli, a my vyšli z lesa na otevřené prostranství, to, co jsme před sebou spatřili, nám dočista vzalo dech... Trosky.

Jelikož jsme neměli mapu ani buzolu, vydali jsme se na cestu podle jízdnicích řádů a prohlédli si Trosky snad ze všech stran. Zjistili jsme, jak dlouhé jsou vlastně Jinolice, potkali jsme kance, probudili všechny psy v okolí, ušlapali si chodidla do krve (až na Vítku, tomu se prý v bačkorách šlo krásně), a náramně si to užili. Když však začalo svítat, my měli v nohách dvacet kiláků a stále nebyli v táboře, začali jsme se chovat poněkud podivně. Musel na nás, tři postavičky motající se po silnici a hulákající na všechno a všechny kolem: „Sviňáci!“, být zajímavý pohled. A právě z toho vznikla největší hláška tábora. Sviňáci. Nakonec to dočista přestala být nadávka a stal se z toho pojem. Dokonce jsme si po táboře každý vyrobil tričko s nápisem „Sviňák“.

(Křesťanské, já vím. Ale tím mě

nedojmete.)

Poslední noc někteří z nás, k nimž se opět hrdě hlásím, nešli vůbec spát a bděli až do rána u ohně. Myslím, že jsme se ráno po dvou nocích bez spánku chovali celkem vyšinutě. Aspoň někteří mladší táborníci vypadali, že z nás měli strach.

Letos se to povedlo. Myslím, že hodně. Na začátku jsem se obávala, jestli si spolu všichni ti mládežníci z

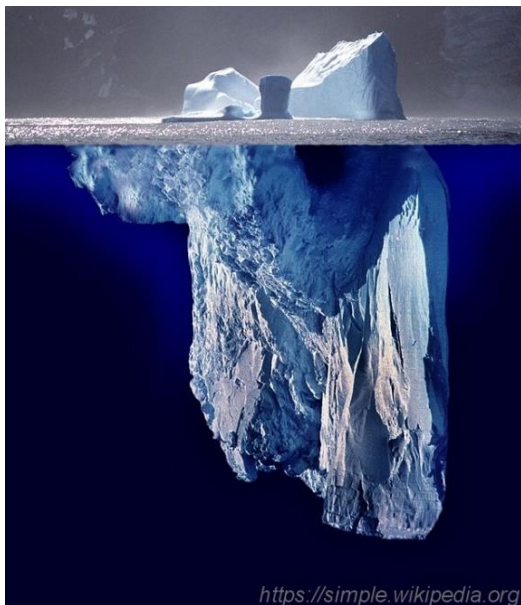
různých koutů Čech a církví sednou. Obávala jsem se zbytečně. Dokonce se nám nově vzniklá partička zalíbila tolik, že jsme si hned další týden udělali společný výlet. A hádejte kam. Z Jičína na Trosky. Zbývá mi asi už jen říct, že jsem za veškerý společně strávený čas vděčná. Za každého, kdo tam byl. Za každý verš dne, za každé slovo, za každou společnou modlitbu. Dojali jste mě, Sviňáci.

Eliška Václavíková

NEVIDITELNÝ PASTOR

Židům 13, 17 Poslouchejte ty, kteří vás vedou, a podřizujte se jim, protože oni bdí nad vámi a budou se za vás zodpovídat. Kéž to mohou činit s radostí, a ne s nářkem; to by vám nebylo na prospěch.

Stejně jako např. u ledovce je i v životě mnohdy mnohem podstatnější ta část, která je pod hladinou. Několika upřímnými rozhovory z posední doby s některými členy sboru jsem byl inspirován k napsání několika postřehů ohledně práce našeho pastora. Ne že by jeho setrvání ve funkci mělo být podmíněno nějakým pravidelným obhajováním kandidatury na pravidelném sjezdu členů. Myslím, že jde v první řadě o **Boží povolání** se všemi výhodami i rizikem, že on, a právě jen on si to může u svého přímého NADŘÍZENÉHO pěkně slíznout. Ale ve světském smyslu plníme jako staršovstvo funkci „zaměstnavatele“ a členové sboru funkci „stakeholderů“ nebo „akcionářů“, takže určitá konstruktivní komunikace je určitě užitečná.

Pokud se totiž neinformovaný pozorovatel podívá na práci pastora z dálky, velmi pravděpodobně uvidí jen těch 10% ledovce nad hladinou a nelze se tomu divit. Může tak snadno nabýt dojmu, že jeho úvazek spočívá v administraci nedělního shromáždění, přednesu kázání + jeho přípravě. K tomu ještě 2 skupinky a pak už jen pohoda a veget. No prostě úvazek na pár hodin týdně – zaměstnání snů, které by chtěl dělat každý. Jenom je divné, že v reálu **to nechce dělat skoro NIKDO** a velká část pastorů končí vyhořením, na psychiatrii nebo jiným debaklem. Sám jsem to nikdy zcela nedocenil,

dokud jsem neměl tu milou povinnost našeho pastora na pár týdnů alespoň částečně zaskočít. Ono se totiž řekne „kázání na půl hodky“, ale fakt, že se má člověk v neděli postavit před lidi a něco duchovně smysluplného a užitečného předat, vám sedí za krkem celý týden, i když zrovna snídáte, usínáte nebo si užíváte nějaký relax. A to je jen velmi malá část odpovědnosti. To nejpodstatnější, je ono mojžíšovské pravidelné přicházení před Hospodina a orodování za všechny členy sboru, za které (jak čteme výše) se bude jednou zodpovídat. K tomu je třeba připočíst obrovská zátěž tzv. **průšvihového poradenství**. Bez ohledu na vhodný nebo nevhodný čas se na vás obracejí lidé ze sboru i mimo, kterým již teče do holínek vrchem a domáhají se zúčastněného a často dlouhodobého duchovně-psychologického poradenského servisu. Na rozdíl od psychiatra, který může napsat recept a zapomenout, se musí pastor, má-li opravdu pomoci, skutečně „umazat“ a s daným člověkem sestoupit do jeho kalných vod, ... někdy žumpy, a to ze sebe večer doma jen tak nesmyjete. Navíc si pak připočtete jednání a reprezentaci sboru vůči úřadům a různým všetečným rýpalům z vnějšku, atd, atd, atd. No myslím, že standardní úvazek 8 hodin 5x týdně je pro pastora zcela nereálným snem a skutečná pracovní zátěž ho (nejen hodinově) o mnoho přesahuje.

Takže si dovoluji doporučit, **abychom si svého starého dobrého pastora hýčkali a opečovávali**, aby nám vydržel alespoň do důchodu. A pokud byste někdo věděl o nějakém povoláném dobrovolníkovi, který by to chtěl poté převzít, SEM S NÍM!

Jiří Smolík

OZNÁMENÍ..

PRAVIDELNÉ SHROMÁŽDĚNÍ

neděle 9³⁰ h

knihovna V. Čtvrťka, Denisova 400,
Jičín

KÁZÁNÍ

6. září káže Michal Šolc

13. září káže Martin Peterka

SKUPINKY

od středy 9. září u Smolíkových

od čtvrtka 10. září u Kloučkových

MLÁDEŽ

od pátku 11. září na obvyklém místě

STARŠOVSTVO

20. září u Kloučkových

KAVÁRNA

Vždy poslední neděli v měsíci.

Pamatujte, prosím, na občerstvení.

POČET ČLENŮ

39 dospělých

5 nezletilých

11 dětí

DUCHOVNÍ OBNOVA

Uskuteční se stejně jako minulý rok na chatě Svinčice v Prachovských skalách v termínu od 2. do 4. října. Začátek bude v pátek navečer a končit budeme nedělním obědem. Přihlašujte se u Petra R.

KONTAKTY

Křesťanské společenství Jičín

webové stránky: www.ksj.cz

<https://www.facebook.com/ksjicin>

měsíčník Jičínská vinice;

vinice@ksj.cz

NAROZENINY

19.9. Eva K. | 9. 10. Jovanka R.